

**СТЕФАН СТОЯНОВ**  
**ЗА АВТОРА НА КНИГАТА**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Ахмедхан Абу-Бакар е един от най-талантливите млади писатели на Съветски Дагестан. Роден е през 1931 година в аула Кубачи, прочут с майсторите си златари. Произлиза от народностната група даргинци. Въпреки немногобройното население на Дагестан там живеят около тридесет различни народности и всяка от тях говори на свой език, има своя култура, обичаи, нрави, легенди и песни. Даргинците са една от основните народности на Дагестан, разположен сред суровите и живописни Кавказки планини. Дагестан — това значи Страната на планините.

Всичко, което Ахмедхан Абу-Бакар е написал досега, е свързано с неговия роден край. Още от детство той залюбил поезията и преди всичко творчеството на големия даргински поет Батирай. Увлечението му по поезията било толкова голямо, че когато помагал на баща си — майстор-златар, вплитал своите първи стихове в изящните кубачински орнаменти, които дълбаел и гравирал върху метал.

Първата книга на Ахмедхан Абу-Бакар „Мога ли да не кажа, че съм щастлив?“ е сборник от такива именно стихове. Тя отваря пред начинаещия дагестански поет вратите на Московския литературен институт „Максим Горки“, който той завършва през 1956 година.

Поезията не донася известност на Ахмедхан Абу-Бакар. Той се опитва и в драматургията, написва няколко пиеси, но и тук не намира себе си. Младият писател не се отчайва и опитва своето перо в прозата. Тук неговият талант избликва буйно и се излива в няколко великолепни повести, обвеяни от свежестта и красотата на любимия му Дагестан: „Медените скали“, „Даргински момичета“, „Чегери“, „Снежни хора“ и „Огърлица за моята Серминаз“. Превеждат ги веднага на руски език, а някои от тях издават и в чужбина. Оригиналнен и интересен е неговият сборник от забавни случки и миниатюри, излязъл под заглавието „Когато планинците почиват“. По произведения на писателя са създадени филми.

Творчеството на Ахмедхан Абу-Бакар е интересно явление в съвременната многонационална съветска литература не само с народностния си колорит, но и с оригиналния стил и похвати на автора. Той добре познава живота на своите сънародници и умее да ни ги представи по един завладяващ, свойствен само на него начин. Този начин ни помага да разберем по-лесно бита, нравите и обичаите на една страна, където съвременността съседствува с многовековните

традиции, където живее един душевно щедър и талантлив народ от дружното семейство на съветските народи. Досегът с творчеството на Ахмедхан Абу-Бакар е досег с едно свежо дарование. В неговите повести най-широко са използвани народните предания, легенди, пословици и поговорки. Особено характерни за творческия му маниер са лиризмът и романтичните похвати при описание на жизнените ситуации. Но те не са цел, а средство за пресъздаване на действителността, на реално съществуващите условия.

Героите от произведенията на Ахмедхан Абу-Бакар са наши съвременници. Те са пълни с жизнелюбие и благородство и изпитват ненавист към всичко, което пречи на хората да се радват на новия живот, на социализма. В устрема им към щастие с тях се случват различни сериозни, смешни или тъжни истории, те са ту радостни, ту мълчаливи, ту печални, но никога не са равнодушни към това, което става на земята, защото са част от нея, част от древното и мъжествено племе на планинците, част от съветската страна. Неизменна черта от характера на тези герои е предаността им към родната земя, към своя народ. В едно свое изказване народният поет на Дагестан Расул Гамзатов дава ласкава оценка за творчеството на Ахмедхан Абу-Бакар. „Аз — пише той — горещо препоръчвам на читателя да прочете тези поетически вдъхновени повести... В тях има много слънце, топли усмивки, хумор на планинци. Читателят ще получи истинско удоволствие и наслаждение... Повестите на Абу-Бакар — това е утрото на нашата дагестанска проза.“

Безспорно една от най-хубавите повести на Ахмедхан Абу-Бакар е „Снежни хора“. В нея са отразени по най-характерен начин особеностите и стилът на писателя. Веселият кубачинец живо и увлекателно, с искрящ от остроумие смях и лека ирония е описал своите земляци, осмял е суеверието и предразсъдъците, които все още намират място в живота на някои хора от високопланинските селища на Дагестан.

Изобилието от жизнени ситуации, комичните положения, фантазията, граничеца с невероятното и гротескното, са се подчинили тук на авторското перо. Писателят умело ги направлява в желаната посока. Някъде добродушно, някъде строго Ахмедхан Абу-Бакар съди своите съвременници от позицията и изискванията на новото социалистическо общество.

С повестта си „Снежни хора“ писателят показва, че животът тече, изменя се, той не трябва да се оковава в рамките на старите, отживели времето си обичаи и нрави. Новият живот е властен и неотменим, социализмът и комунизмът — това е бъдещето на хората. Когато прочетете тази повест, изпитвате същите приятни чувства както след разговор с умен, проникателен събеседник, който познава живота, обича хората и желае те да живеят днес по-добре и по-мъдро, отколкото са живели вчера.

Стефан Стоянов

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.